

Zaterdagochtend 18 maart iets over zessen

Op het "zwarte veldje" een scoutingsterrein bij Nunspeet, tussen de bomen van het Zandenbosch glinsteren enkele iglo-tentjes voorzien van een dun laagje ijs. Mannen en vrouwen in sporttenu zijn bezig met het prepareren van hun materiaal. Nog even zenuwachtig een boterham of banaan wegkauwend, een bekend gezicht begroetend of zich proberen op te warmen aan het behaaglijke vuur in het midden van dit kampement. De bijna dansende bewegingen van de atleten en de damp uit hun soms gapende monden verklapt een erg kille temperatuur op dit vroege tijdstip.

Het kampement is binnen een uur gevuld met 60 sportieve dames en heren, hun begeleiders, mountainbikes en kratten vol etenswaar en ander materiaal. Je proeft direct de sportieve drang bij de atleten, een cocktail van spanning en geestdrift. 12 Uur meer dan 100 Kilometer sporten, survivalen, ultra zwaar of zoals u wilt "extreme endurance". Voor S.A.T. Outlife 2 begint hier de enorme uitdaging.

In december begon het voor André Gorter echt te kriebelen, weer wat extremer dan een "gewone" survivalrun van een uur of drie en ook wist hij zijn sportmaatje Marc van Groen hiervoor snel te porren. Hoewel de laatste nog geen echte survivalrun in de benen had, maar als ex-topsporter zeker de mentaliteit ervoor had was het team aldus snel gevormd. Opgave werd een feit en ook vonden zij in kameraad en oud waterpolo-teamgenoot Meije Lammers een perfecte begeleider. Meije liep reeds enkele vergelijkbare runs en kon vanwege zijn voorpoedige herstel van een zeer ernstige neuro-musculaire aandoening gelukkig van de partij zijn en hen voorafgaande en uiteraard tijdens de run van de juiste impulsen voorzien. Zowel in tactisch, technisch als in mentaal opzicht.

Vlak voor aanvang van de wedstrijd liet Domien, organisator van Flevotrack, de laatste wetenswaardigheden de revue nog even passeren en konden we onze eerste opdracht in ontvangst nemen. Om half acht klonk dan het bevrijdende startschot en liepen 30 koppels bepakt en bezakt achter een "haas" op een mountainbike. Het "eerste" team van Outlife, clubgenoten Bas Germs en Jan Otter liepen voorop, terwijl Marc en André de gelederen sloten. Aangekomen bij een open stuk in het bos groeven de eerste teams reeds een gat onder een hek dat volgens de organisatie onder stroom stond en niet aangeraakte diende te worden. In het midden lag een jute zak met hierop het getal van het team. Doel was uiteraard met enige spoed onder het hek door te graven in bevroren zand, zak ophalen, terug en dan vervolgens de zak te vullen met minimaal 15 kilo zand en in looppas terug naar het basiskamp. Team Outlife, team nummer 12 twijfelde nog even aan het gewicht van de zak en met de angst voor een uur straftijd, gingen er nog enkele scheppen zand bij. De twee kilometer terug was zwaar genoeg.

Vanuit het basiskamp werden de kaarten overhandigd en werden de eerste coördinaten uitgezet voor de Etappe. Zoek drie bewegende, levende CP's in een bepaald gebied aangegeven in coördinaten, kom terug binnen een bepaalde tijd en leg vervolgens twee combinatiehindernissen af. De klok de gehele tijd scherp in de gaten houdend, werden twee CP's gevonden en verkoos het team een straftijd van een uur boven die van drie uur voor het niet halen van de Etappe. Marc moest passen voor de tweede hinderniscombinatie en dus incasseerde Team Outlife, anderhalf uur straftijd. Zo gaat dat dus...

Voor de volgende etappe werden coördinaten uitgezet, berekeningen uitgevoerd en werd direct bepaald een CP links te laten liggen. Deze lag zo ver uit de lijn dat Meije bij voorbaat hier problemen voorzag. Een eerste inschattingfout was een feit. De kaart was niet zoals het leek. Flink ploeterend langs de spoorlijn door meul zand bereikte team 12 een kazerne dat als CP gekenmerkt stond. Hier seilde al enkel teams van een klimtoren af en stonden weer andere hun kaart te controleren. Marc en André liepen direct door naar de stormbaan en mochten met een boomstam van 20 kilo deze proberen te bedwingen. Marc refereerde nog even naar zijn wens ooit een stormbaan te mogen bedwingen en zo ging de balk van schouder op schouder en werd er een prima stuk teamwork tentoongespreid. Bonustijd was een feit en nadat er ook een stuk boom was gekortwiekt en dit stuk vervolgens op het juiste aantal meters en graden verwijderd van de zaagplek werd ingeleverd, melden zij zich bij de klimtoren. Hier stonden echter een zestal teams reeds te wachten en na een kleine rekensom, waar vooral tijd vijand nummer 1 bleef, werd besloten dit verlies te nemen om de etappe te kunnen halen. Helaas waren de laatste 2 CP's foutief genoteerd en dus was het zoeken op militair oefenterrein wat zowel erg fout als erg verboden was. Dit zou hen de rest van race tot het uiterste dwingen. De CP's werden alsnog gevonden en de etappe werd gehaald.

De volgende opdracht werd snel en doeltreffend verwerkt op de kaarten en ingeschat werd dat deze wel te halen was. De laatst genoteerde CP was bij de Zandenplas en daarom dacht het team met extra kleding in de rugzak de verrassing en vooral de mogelijke gevolgen ervan wellicht te kunnen voorspellen of was het de goden juist verzoeken? Het was zoeken naar het juiste hobbelige, meule zandpad en het bezorgde het team alle moeite om de eerste CP te vinden. Onderweg zagen ze ander teams die ook soms tevergeefs zochten naar dat kleine bordje met haar ozo blijmakende en te noteren nummer erop. De vijand stak alweer veel te snel de kop op en gekozen werd op wederom de etappe te redden door 2 CP's te laten liggen. Onderweg vernamen Marc en André van een ander team, dat vanwege de lange wachttijd bij de klimtoren, de eindtijd voor deze etappe met een kwartier werd verlengd. Dat zou er dus om spannen. Er werd gefietst, gegeten, geploeterd, gesnotterd en gescholden, maar de etappe werd gered. Meije wachtte de beide mannen op met een welverdiende verse pannenkoek en een bakkie hete thee. Meije verbood het team vanuit tactisch oogpunt om nog te proberen van 2 tonnen, enkele balken en wat touw, een vlot te bouwen en de plas te bedwingen. De kans op omslaan en dus een koud pak alsmede die verrekte etappetijd gooide roet in het eten. Dat halve uurtje van etappe B begon hen te achtervolgen, nee, in te halen.

Etappe D begon met hardlopen, maar al snel moest het tempo eruit en even later gaf Marc aan steken in de maag te hebben. Dit bleek volgens hem door de pannenkoek te komen. Rustig wandelend verorberde André juist nog wat meer voeding en afgesproken werd dat hij vooruit zou lopen aangezien er wederom een hindernisblok op hen te wachten stond. Helaas waren de instructies dat deze met zijn tweeën genomen diende te worden en wel zo dat beide heren met een binnenband van een fiets aan elkaar gekoppeld werden en zo de hindernis moesten nemen. De selfmade-swingover ging prima en ook de lussen gingen nog goed, maar na een erg lastige boomdoorsteek, koste het vervolgens te veel kracht de apenhang als een siamese tweeling te volbrengen. Straftijd dus wederom. De lange combinatie mocht individueel. Lianen, naar een balk-evenwicht, korte touwtjes overgaand in apenhang, net onderlangs, indianenbrug en nog een apenhang, was voor Marc even te veel van het goede. Die verrekte korte touwtjes ook! André lukte het net als enkele uren geleden gelukkig nog wel en dus bleef de schade beperkt. Het stappen naar de uitkijktoren bleek geen optie vanwege de etappetijd en zo klokte Team Outlife uit voor deze etappe.

Er mocht weer flink gefietst worden. Vanwege de perfecte sponsorkleding hadden beide heren geenszins last van de weersinvloeden. Hoewel de oostenwind opstak was het overigens sowieso zeer vriendelijk en droog weer, hier geen klachten. Echter door concentratieverlies vergat André tijdens het fietsten nu toch een belangrijke CP en werd er te lang gezocht naar de bewuste afslag. Te laat besloten ze te kiezen voor de kayak-CP in Hoophuizen aan het Veluwemeer. Volgens coach Meije net te laat meldde ze zich bij de CP. Grote pech was tevens dat alle kayaks al werden gebruikt en dus moest er gewacht worden. Marc en André besloten in ieder geval te voet enkele CP op het land te zoeken en na terugkomst van de 4 kilometer crosscountry werden er nog twee boomstammen door het strandzand getrokken om toch wat bonustijd te verdienen. Via een CP bij een duiker en het te lang zoeken naar een andere werd het langzamerhand duidelijk dat het einde van de wedstrijd in zicht was. André's energiepeil nam volgens hem zienderogen af, een hongerklap en nog niet de man met de hamer zei hij nog. Studentenhaver en energierepen werden verorberd en Marc jaagde het fietstempo nog wat op. In het Belverderebosch werd nog een CP gevonden en via een prachtige, lange, zeer technische mountainbike route sloeg de avond in als bliksem. Gelukkig waren de jongens op tijd op het basiskamp en stond de klok inmiddels op 19:00 uur. Hier werd er echter een gehele Etappe met bonusoefeningen gemist wat het team erg veel tijd bezorgde. Dus geen boogschieten wat tijd op had kunnen leveren. Ook nog wat hardlopen zat er niet meer in. André ging nog eenmaal door de inmiddels pikkedonkere, lange combinatiehindernis dat slechts 20 minuten bonus opleverde en Marc en Meije klokte ons uit. De tijd stond stil.

Team Outlife 2 en begeleider Meije Lammers waren zo voldaan dit te hebben volbracht, dat zelfs de niet welriekende soep met een glimlach werd opgeslurbt. De uitslag werd niet afgewacht, alle spullen werden weer ingeladen en deze geweldige ervaring werd afgesloten met het vertellen van grote verhalen in een auto huiswaarts naar het Oosten. In 11 uur en 53 minuten werd Survival Adventure Team Outlife 2, 25e en bleek het sportieve doel gehaald, de 20 kilo zand dat er in de jutezak bleek te zitten was dan iets te veel van het goede, misschien de verbrande 6500 Kcal op de hartslagmeter van André ook, maar het hoofdoel; namelijk geld inzamelen t.b.v. onderzoek naar Meije's ziekte kan nooit te veel zijn. De teller staat nu op 2500 Euro en hier kan nog zeker wat bij als het aan Marc en André ligt. www.outlife.nl/race of stort uw bedrag op Rabo 30.29.60.89.80 t.n.v. André Gorter Nijverdalen o.v.v. Race 4 GBS.